У присмерку осінньої алеї
Зірібають діти каштановий лист
І пісеньки наспівують своєї,
Синиці передражнюючи свист.

Бездумні роси на траві поблідлій
Живуть життям ритмічним і легким,
А сонце, розмахнувшися навідлі.
Короткий шлях перетинає їм.

Осіннє сонце! Смуток воєводи,
Що все скорив, щоб опочити сам!
Та серце вірить, повне прохолоди,
Дитячим неосіннім голосам.

1932